

«Σορπράιζ - Πάρτυ»

Κατὰ τὸ πρόγραμμα, στὸ θέατρον Ἑλλάδος, ἐμφανίζοντο στὸ παραπάνω ἔργον «ἡ κυρία Μιράντα, ὁ Κώστας Μουσοῦρης μετὰ τὴ συνεργασία τοῦ κ. Κ. Μαυρέα καὶ τοῦ κ. Ὁρ. Μακρῆ, μετὰ τὴ συμμετοχὴ Μαρίκας Κρεββατᾶ, Κώστα Δούκα, Μαρίκας Νέξερ κλπ.»

Χρῆστώ νὰ πῶ εὐθύς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὅτι ἡ προσπάθεια τοῦ κ. Μουσοῦρη καὶ τῶν συνεργατῶν του μ' εὐρίσκει ἀποφασισμένον νὰ τὴν ἀντιμετωπίσω μετὰ γάλη καὶ ἐλικρινῆ συμπάθεια. Ἡ προσπάθεια, πράγματι, ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν ἰδέαν—ποῦ δέχομαι—ὅτι τὸ κοινόν, πρὸ πάντων σήμερον, ζητεῖ ἀπὸ τὸ θέατρον καὶ κάτι εὐθύμο, εὐχάριστο, φαιδρὸν, ξεκουραστικόν, ποῦ αἱ ἐπιθεωρήσεις ἢ δὲν τοῦ τὸ δίδουν ἢ τὸ δίδουν κατὰ τρόπον ἐντελῶς κατώτερον ὡς ἐπὶ τὸ πάλυ. Ἡ μεγάλη ἐπιτυχία πέρυσι τῶν «Κωμωδιῶν τῆς ζωῆς» (σειρᾶς σκέτες σατυρικο-ἠθογραφικῶν ἐπίσης) τὸ ἀπέδειξεν καὶ ἡ ἰδέαν τοῦ κ. Μουσοῦρη ὅτι αὐτὸ τὸ θεατρικόν εἶδος (κάτι παραπάνω, λογοτεχνικώτερον, ἀπὸ τὴν ἐπιθεωρήσιν) εἶναι ἀξιοπρόσεκτον, μ' εὐρίσκει συμφωνότατον.

Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ εἶδους αὐτοῦ φέτος νομίζω—τὸ ἀπεύχομαι ἐλικρινῶς, ἀλλὰ τὸ πιστεύω—πῶς μᾶλλον θ' ἀπογοητεύσῃ ἐὰν ἐγκρίσῃ δὲν... πετσοκοπῆ μέχρι πλήρους ἀνακνώσεως τὸ ἀναδιβασθὲν πρῶτον ἔργον. Δὲν εἶναι στερημένον ἀξίας. Δὲν τοῦ λείπουν ἀρκετὰ εὐχάριστα, μερικὰ ἀληθινὰ σατυρικά καὶ κάμποσα πραγματικὰ ἐξυπνα πράγματα. Αὐτὰ ὅλα, ὅμως, πνίγονται, χάνονται, καταστρέφονται μέσα σ' ἕνα ἀτελείωτον φόρτον κοινοτυπιῶν, σκηνῶν παρμένων ἀπὸ χιλιοπαιγμένους ἐπιθεωρήσεις τῶν ἰδίων συγγραφέων, ἀπεραντολογιῶν... πιτιγκριλλισμῶν τῆς κακῆς ὥρας, ἐκζητήσεων καὶ ἐπιθεωρήσεων ποῦ μπορεῖ νὰ προκαλοῦν τὸ γέλοιο ἐνίοτε, ἀφίνουν, ὅμως, ὡς καταστάλαγμα ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ μὴν μπορῆ κανεὶς νὰ παρακινηθῆ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ ἴδιον θέατρον. Νομίζω ὅτι αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ συναίσθημα ὅλων τῶν ἐπὶ τέσσαρες σχεδὸν ὥρες (10 καὶ 15 ἕως τις 2 παρὰ πέντε τὸ πρῶτ) ταλαιπωρηθέντων εἰς τὸ θέατρον Ἑλλάδος θεατῶν τῆς προχθεσινῆς «πρώτης». Βέβαια, τὸ ἔργον θὰ κοπῆ καὶ θὰ «στρώσῃ». Βέβαια ἀπὸ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην παράστασιν, θὰ ἔχη λείψη ἢ σχετικὴ ἀκαμψία τῶν καλῶν καλλιτεχνῶν τῆς ἐπιθεωρήσεως ποῦ αἴφνης δρέθησαν στὸ σανίδι ἑνὸς θεάτρου

«πρώτης». Βέβαια, δὲν θὰ ἐμφανίζοντα σήμερον τὰ χάσματα καὶ οἱ δισταγμοὶ ποῦ ἐσημειώθησαν—ἀποτέλεσμα τῆς μοιραίως ἐσπευσμένης ἀναδιβάσεως—στὴν «πρώτη».

Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι καὶ αὐτὰ ὅλα θὰ φθάσουν διὰ νὰ κάνουν τὸ ἔργο ἀξιοτὸν παστρικοῦ ἀνεβάσματος, τῆς στοργῆς, τῶν ἀξιώσεων μετὰ τὰ ὅποια ἀναδιβάσθη καὶ ἐμφανίζεται. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἔννοσιν νὰ εἶναι ἄτυχη, τὰ περισσότερα τῶν σκέτες νὰ μὴ μποροῦν νὰ κλείσουν καὶ δι' αὐτὸ νὰ ἐπιβάλλεται ἡ προσφυγὴ εἰς τὸ τράβηγμα τῆς αὐλαίας ἀπὸ τὸν ἠθοποιό, τὰ «κλειστὰ παράθυρα» νὰ εἶναι κακόζηλη μίμησις τῆς ἰδέας τῆς γνωστῆς κινηματογραφικῆς ταινίας, τὸ «πῶς μιλοῦμε τὰ ἑλληνικά» νὰ εἶναι ἀπλή ἀντιγραφή αὐτοῦσιν τοῦ σχετικοῦ νοῦμερου ποῦ χιλιοπαιχθῆκε στὸ «Ἀθήναιο» (στὸ ρόλον τοῦ Μαυρέα ἦτο ὁ Σπαρίδης) εἰς τὴν ἐπιθεωρήσιν τοῦ κ. Σακελλαρίου (συνεργασθέντος φαίνεται καὶ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔργον, ἂν καὶ τὸ ὄνομα του δὲν σημειώνεται στὸ πρόγραμμα).

Ἡ «βεγγέρα στὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Σολωμοῦ» (φινάλε ἀληθινὰ κομψόν, ὡραῖον, ρομαντικόν, μετὰ μίαν ὡμορφὴν ἐμφάνισιν τῆς κυρίας Μιράντας ὡς Φαρμακωμένης) εἶναι ἐπίσης γνωστὸ σκέτες τοῦ κ. Δ. Γιαννουκάκη, ὁ δὲ ὑποφαινόμενος δὲν δέχεται μετὰ κανένα τρόπον ὅτι ἔχει ἕνα συγγραφεὺς τὸ δικαίωμα νὰ ξανασερβίρῃ τὰ πράγματα ποῦ ἔχει ἤδη δώσει, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶναι εἰκά του. Ἐνας Γιαννουκάκης μάλιστα οὐτὸ τὸ δικαίωμα τὸ ἔχει λιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, διότι τὸ κοινόν δικαιοῦται ἀπὸ ἕνα συγγραφέα ὡς αὐτός, ν' ἀπαιτῆ τὸ καλλίτερον, διηκετὴ ἀνανέωσιν. Ἐπίσης ὁ κ. Εὐαγγελίδης δὲν νομίζω ὅτι ἦτο σωστὸν νὰ ξανασερβίρῃ τὸ κομμάτι ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ εἰς τὸ ἴδιον θέατρον παιχθὲν πρὸ ἐτῶν ἔργον του (μετὰ τὸν τίτλον, νομίζω, 2040, ἢ κατὰ τέτοιο) ὑπὸ μορφήν σκέτες μετὰ τὸν Πιραντέλλειον τίτλον «Ἔτσι εἶναι, ἂν ἔτσι νομίζετε, ἐποχὴ μετὰ 100 χρόνια») καὶ μετὰ καλαμπούρια ὅπως τὸ δολοφονικόν, αὐτὴν ἰδίως τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων κρίων, ἐκεῖνο «Πάμε στὴ Μεγάλῃ Ἄρκτῳ;—Ὅχι, γιατί... δαγκώνει». Τὸ σκέτες «Ἀντιγόνη» εἶναι σκέτες «εἰδικόν», κατανοητὸν ἀπὸ τοὺς ἀνακατευσμένους μετὰ τὸ θεατρικὸν ἐπάγγελμα καὶ συνεπῶς ἀπετέλεσε ἀδόκιμον σπατάλην ὡραίας ἰδέας χωρὶς κἄν νὰ δώσῃ στὸν ἀμίμητον

Μαυρέα ἀρκετὸ ἔδαφος γιὰ νὰ τὸ ζωντανέψῃ μετὰ τὸ ταλόντο του.

Ἡ ἔννοσιν τοῦ δευτέρου μέρους (σκέτες «Σορπράιζ Πάρτυ») ξεχωρίζει γιὰ τὸ κομψότατον σκηNIKόν. Γενικὰ, παιζόμενον γοργώτερον τὸ σκέτες καὶ μετὰ ἀφθονες περικοπές αὐτῶν τῶν ἀηδῶν ἐκζητήσεων ἐξωτικισμῶν καὶ πιτιγκριλλισμῶν, θὰ κέρδιζε πολὺ καὶ θ' ἀπέβαινε ὡραιότατη σάτυρα κάποιων σνομπισμῶν ἀξιοδράκρυτων καὶ γελοιοδίστατων. Οἱ καλοὶ καλλιτέχναι—ἂν καὶ ὅλοι βασανιζόμενοι καταφανῶς ἀπὸ τράκ, μερικοὶ δὲ καὶ μετὰ ὄχι ἀπόλυτον χωνεμένην τὰ λόγια τοῦ ρόλου τῶν—ἐπαίξαν γενικὰ καλὰ μολοντί θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ ὅτι παρὰ ἦταν νευρικὴ ἡ κυρία Κρεββατᾶ, μποροῦσε νὰ εἶναι χαρακτηριστικώτερον στὴς μίμησεις τῆς ἡ κυρία Νέξερ, περισσότερο κεφάλτος ὁ κ. Δούκας, Ἀνεβάσμα παστρικό, σκηNIKόν καλόν, κοστοῦμια ἐπίσης.

ΠΟΛ. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ